

Arrest

nr. 202 717 van 19 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 7 september 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 april 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Via een op 7 juli 2011 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 19 augustus 2011 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 juli 2011 ontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een immatriculatieattest. Op 29 november 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van 7 juli 2011 ongegrond werd verklaard.

Bij aangetekend schrijven van 30 juli 2014 diende verzoeker een tweede aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 22 september 2014 de beslissing waarbij verzoekers tweede aanvraag om op medische gronden tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk werd verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 183 689 van 10 maart 2017 werd verworpen.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 17 december 2014 een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 183 690 van 10 maart 2017 het beroep heeft verworpen.

Op 23 maart 2015 dient verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 23 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 202 603 van 17 april 2018 het beroep verwerpt.

Op 23 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 7 augustus 2015. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“heer: Naam + voornaam: S., Z.

geboortedatum: (...)1956

geboorteplaats: Uzice

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene ontving al een bevel om het grondgebied te verlaten op 17/12/2014, hem dezelfde dag betekend. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog altijd illegaal op het grondgebied.”

2. Over de ontvankelijkheid

In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep. Zij ontwaart in hoofde van de verzoeker een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissing de verzoeker bijgevolg geen enkel nut kan opleveren. Bovendien betreft het een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten, nu aan verzoeker reeds herhaaldelijk bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.

Ter terechtzitting doet de verwerende partij afstand van de door haar opgeworpen excepties van niet-ontvankelijkheid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6.5 richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Artikel 6.5 van de Richtlijn 2008/112/EG bepaalt:

“Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, overweegt, onverminderd lid 6, die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt.”

Een lopende regularisatieprocedure met beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient aanzien te worden als een procedure zoals vermeld in artikel 6.5 van de Richtlijn.

De Richtlijn stelt dat in dat geval moet overwogen worden om af te zien van het uitvaardigen van een terugkeerbesluit.

Dergelijke overweging, die kan leiden tot het wel verlenen van een terugkeerbesluit, is niet aanwezig in de hier bestreden beslissing.

Er is overigens in de bestreden beslissing geen enkele vermelding van artikel 6.5 van de Richtlijn.”

3.2 Verzoeker gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing tezelfdertijd werd genomen als de aanvraag die hij indiende op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Een dergelijke aanvraag staat open voor vreemdelingen die niet beschikken over een verblijfsrecht in België. Daarmee erkent verzoeker zelf niet te beschikken over de vereiste documenten. Daarenboven merkt de Raad op dat verzoeker geenszins de feitelijke en juridische vaststelling, die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, betwist. Hij betwist immers geenszins dat hij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen.

Verzoeker beperkt zich dan ook tot een louter theoretische discussie, die de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantast.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 2°, 62, 74/14, § 3 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker voert tevens machtsmisbruik aan.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Eerste onderdeel,

De opgegeven motieven falen.

Er wordt aan verzoeker een bevel gegeven: „binnen 0 dagen na kennisgeving”.

„Binnen 0 dagen na kennisgeving” is geen termijn. De wet voorziet dat een termijn dient verleend te worden.

Een termijn is minstens twee dagen.

Artikel 7 Vreemdelingenwet vereist een termijn: „... moet de minister ... een bevel geven om het grondgebied te verlaten binnen een bepaalde termijn.”

De beslissing schendt artikel 7 op zich.

Artikel 74/14 § 3, 4° bepaalt dat er kan afgeweken worden van de termijn van 30 dagen bepaald in §1.

Afwijken van een welbepaald vastgestelde duur van een termijn houdt niet in dat er geen termijn dient verleend te worden. Het kan minder dan 30 dagen, maar er moet nog wel een termijn verleend worden.

Tweede onderdeel,

Zelfs zo de afwijking van artikel 74/14 § 3 van toepassing zou, quod non, dan nog dient specifiek gemotiveerd te worden. Dit gebeurt niet, minstens niet afdoende.

Er wordt enkel verwezen naar een bevel dd. 17.12.2014 dat niet zou opgevolgd zijn.

Verwerende partij gaat er aan voorbij dat er nog een procedure lopende is tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten.

Er wordt verder geen enkel specifiek motief gegeven.

Derde onderdeel,

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker.

Verwerende partij was er perfect van op de hoogte dat verzoeker al ruim 15 jaar in ons land verblijft.

Daarenboven heeft hij hier twee dochters, die in België op legale wijze verblijven.

Verwerende partij was er eveneens perfect van op de hoogte dat verzoeker een ernstig medisch probleem heeft.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.

In die zin diende ook artikel 3 en 8 EVRM gerespecteerd te worden.”

3.4 Waar verzoeker kritiek uit op het feit dat hem 0 dagen termijn werd gegeven om het grondgebied te verlaten merkt de Raad op dat sinds de kennisgeving van het bevel op 7 augustus 2015 en tot op heden verzoeker geen uitvoering heeft gegeven aan het bevel. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij tot op heden overging tot een maatregel om de verwijdering gedwongen ten uitvoer te leggen. Aldus is de termijn van 30 dagen, zijnde de maximumtermijn die de wetgever voorziet, ruimschoots overschreden en toont verzoeker geen belang aan bij zijn betoog dat hem geen termijn werd verleend en/of dat het toekennen van 0 dagen termijn niet afdoende werd gemotiveerd.

Verzoeker betoogt verder dat op geen enkele wijze rekening werd gehouden met zijn gezinsleven, met name dat hij al ruim 15 jaar in het land verblijft en twee dochters heeft die in België op legale wijze verblijven. Bovendien heeft verzoeker een ernstig medisch probleem.

Wat betreft het gezinsleven beperkt verzoeker zijn uiteenzetting tot algemene verklaringen doch voert hij geen enkel element aan waarom de aanwezigheid van twee dochters in België en zijn langdurig verblijf tot een positieve verplichting zouden kunnen leiden in de zin van artikel 8 van het EVRM. Wat verzoekers ernstig medisch probleem betreft, gaat verzoeker eraan voorbij dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tegelijkertijd werd genomen als de bestreden beslissing, hetgeen erop wijst dat met de afgifte van het bevel wel degelijk rekening werd gehouden met de beoordeling van de medische omstandigheden. Verzoeker diende overigens bij de Raad een afzonderlijk beroep tot nietigverklaring in tegen voormelde beslissing, dat werd verworpen. Ten overvloede kan de Raad nog wijzen op de nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend door verzoeker op 29 september 2017 en die op 23 oktober 2017 ongegrond werd verklaard. Verzoekers medische problemen werden aldus alsnog ten gronde onderzocht en beoordeeld waardoor hij thans geen belang meer heeft bij zijn grieven.

Ten slotte toont hij om dezelfde redenen niet aan welk belang hij heeft bij de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dan wel de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Hij heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat hij een gezins- of familieleven heeft in België, laat staan dat het om een beschermenswaardig gezinsleven zou gaan. Verzoekers medische problemen zijn alsnog ten gronde onderzocht en beoordeeld.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110 832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het

Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar het eerste en tweede middel van zijn verzoekschrift.

Moest verzoeker gehoord zijn dan had hij kunnen opwerpen dat zijn gezinstoestand, familieleven en gezondheidstoestand diende in rekening te worden gebracht.

Verzoeker wijst naar het feit dat hij reeds sedert 2003 in België verblijft en dat zijn twee dochters hier een legaal verblijf hebben. Verzoeker heeft dus een gezinsleven in ons land.

Verzoeker had eveneens kunnen verwijzen naar zijn medische toestand die zeer ernstig is. In het kader van zijn medische regularisatieaanvraag is er overigens nog een beroep lopende.

Verzoeker had daarenboven kunnen opwerpen dat tegen het bevel dat vermeld wordt in de bestreden beslissing nog steeds een beroep lopende is.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

3.6 Verzoeker houdt voor dat hij gehoord diende te worden alvorens het bevel te nemen. Hij had kunnen opwerpen dat rekening diende te worden gehouden met zijn gezinstoestand, familieleven en gezondheidstoestand.

Verzoeker zet een uitgebreide theoretische uiteenzetting met betrekking tot het recht om gehoord te worden uiteen. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest merkt de Raad op dat dit artikel en het erin vervatte recht om gehoord te worden krachtens artikel 41, eerste lid van het Handvest blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert.

In artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is slechts bepaald dat wanneer (de gemachtigde van) de minister, c.q. de staatssecretaris, een beslissing tot verwijdering neemt, hij met bepaalde gegevens rekening moet houden en niet dat hij omtrent deze gegevens een bijkomende motivering moet voorzien. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de formele motiveringsplicht is geschonden omdat in de bestreden beslissing niet wordt aangegeven dat rekening werd gehouden met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

In concreto betoogt verzoeker dat hij had gewezen op zijn langdurig verblijf in België, zijn familieleven en gezondheidstoestand.

Wat de gezondheidstoestand van verzoeker betreft, herhaalt de Raad dat de beslissing met betrekking tot zijn aanvraag op grond van artikel 9ter tezelfdertijd werd genomen als de bestreden beslissing, hetgeen erop wijst dat met de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk rekening werd gehouden met de beoordeling van de medische omstandigheden. Verder wijst verzoeker op zijn langdurig verblijf en zijn twee dochters in België. Met betrekking tot zijn meerderjarige dochters toont verzoeker evenwel geen bijkomend element van afhankelijkheid aan. Hij toont zelfs niet aan dat hij met zijn dochters samen leeft. Verwerende partij benadrukt dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn en dat verzoeker dit niet betwist. Verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen terecht dat het vaag en theoretisch betoog van verzoeker geenszins toelaat te besluiten dat hij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Verzoeker kan bijgevolg, gelet op voorgaande uiteenzetting niet op dienstige wijze een schending voorhouden van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 41 van het Handvest.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN